

adást: egyrészt az ember torkig van a programmpontokkal, másrészt a Magyarisztudomány programját ma még nem is lehet cikkbe szorítani. Éppen ennek a folyóiratnak a feladata, hogy kidolgozza és megvalósítsa. A témák túlságos gazdagsága okozta, hogy az első számban nem éppen a legfontosabb és nem is túlságosan érdekes témákról szóló cikkek kerültek. Ortutay valahogy úgy járhatott, mint akit kincstárba visznek, hogy gyorsan válasszon ki magának tíz drágaságot. Egész biztos, hogy ide-oda kapkod és nem a legszebbekhez és legértékesebbekhez nyul. A Magyarisztudomány első számában is kétségtelenül kitűnő tanulmányok jelentek meg, azonban akár-melyik másik folyóirat is közölhette volna őket. A második szám már hatalmas fejlődést mutat: a Magyarisztudomány megtalálta a maga különleges és szükségszerű hangját s munkaterületét. A magyar gazdaságtudományról, a paraszti személyiségkutatásról, az epikus hagyományról, az erdélyi román fametszetű szentképekről szóló értekezések, ha látszólag távol is esnek egymástól, mégis egy cél felé mutatnak és egy sorsot idéznek. A Magyarisztudomány munkájának jelentősége a magyar és a dunavölgyi önismeret szempontjából ma még fel nem mérhető.

KIBONTOM SZIVEMET.

*Kibontom szívemet, mint anya
pólyából kis csecsemőjét.
Nézd, a párna fehére: alázatam,
kis tagok mozgása: hozzád való vágyam,
s, ha mosolyra villan parányi szája,
akkor zeng föl legszebb himnuszom.
Bűnbánatom ott reszket szeme sötétjén,
s ahogy karját a nap felé dobálja,
úgy labdázom én is szívemmel,
amíg imám szárnyán hozzádig elér.*

*Tudom, csodálkozol, Uram, hogy ilyen
furcsa, egyszerű hasonlattal kedveskedem,
hiszen hasonlíthatnálak tengerhez,
vagy óceánhoz, melynek hullámán egyre
török feléd, vagy szigethez, melyet örökké
körbe mos a víz: hozzád való szerelmem,
vagy csillaghoz, fényhez, végtelenhez,
amelyben kibontott szívvel feléd kerengek...*

*De te érted, tudod, hogy én mégis
a legdrágábbat adtam így, amit csak adhatok,
hiszen én asszony, én anya vagyok!*